

Protokollat
med tilkendegivelse af
3. juni 2021
i faglig voldgiftssag
FV 2021-115

Danske Tandplejere
for
[Tandplejeren]
(advokat Teis Halsboe-Larsen)

mod

Tandlægeforeningen
for
[Tandlægeklinikken]
(advokat Lene Damkjær Christensen)

1. Uoverensstemmelsen

[Tandplejeren] blev ansat som tandplejer i [tandlægeklinikken] den 1. september 2015. Ansættelsen skete i henhold til overenskomst mellem Tandlægeforeningen og Danske Tandplejere om vilkårene for tandplejeres beskæftigelse hos tandlæger.

[Klinikejeren] bortviste den 17. juni 2020 mundtligt [tandplejeren]. Ifølge en e-mail af 18. juni 2020 skete bortvisningen med den begrundelse, at [tandplejeren] havde udvist en voldsom og truende adfærd med bl.a. knyttet næve over for en klinikassistent, og at han efterfølgende var udeblevet fra sit arbejde uden lovlig grund.

Da parterne ikke kunne opnå enighed om en forligsmæssig løsning, indbragte Danske Tandplejere bortvisningen for denne voldgiftsret i henhold til overenskomstens § 31. Voldgiftsretten har bestået af juridisk konsulent Kristine Hedegaard og Robert Barrit Sørensen (valgt af klager) og chefkonsulent Benedikte Schaltz og juridisk konsulent Ane Christiansen Warncke (valgt af indklagede) og med professor, dr.jur. Jens Kristiansen som opmand.

2. Påstande

Klager, Danske Tandplejere for [tandplejeren], har nedlagt følgende endelige påstande:

1) Indklagede, [tandlægeklinikken], tilpligtes at betale 158.943,88 kr. for manglende løn i opsigelsesperioden til klager, [tandplejeren], med tillæg af procesrenter fra de enkelte ydelsers forfaldsdato, til betaling sker.

2) Indklagede, [tandlægeklinikken], tilpligtes at betale 138.938,76 kr. efter funktionærlovens § 2b, stk. 3, til klager, [tandplejeren], for uberettiget bortvisning, med tillæg af procesrente fra sagens anlæg til betaling sker.

Indklagede, Tandlægeforeningen for [tandlægeklinikken], har påstået sig frifundet for klagers påstande.

3. Sagens behandling

Voldgiftsforhandlingen fandt sted den 3. juni 2021.

Der blev afgivet forklaringer af [tandplejeren], [klinikejeren] [klinikassistenten], [klinikchefen] og [vidne klinikassistent].

Efter procedure og votering var der ikke blandt de partsudpegede medlemmer af voldgiftsretten enighed om eller flertal for en afgørelse, som derfor blev overladt til opmanden. Efter en gennemgang af sagen og en nærmere begrundelse for resultatet tilkendegav opmanden, at indklagede ved en kendelse ville blive frifundet for de nedlagte påstande. Parterne tog tilkendegivelsen til efterretning og var enige om at afslutte sagen i overensstemmelse hermed.

4. Opmandens tilkendegivelse

Sagens hovedspørgsmål er, om [tandplejeren] udviste en fysisk truende adfærd over for [klinikassistenten] den 16. juni 2020, og om denne adfærd i givet fald kunne begrunde en bortvisning.

[Tandplejeren] har forklaret, at [klinikassistenten] i den seneste uges tid op til episoden den 16. juni 2020 havde snerret ad ham flere gange på grund af manglende instrumenter i klinikrummene. Den 16. juni 2020 så han forgæves efter instrumenter i et klinikrum, hvor [klinikejeren] og [klinikassistenten] arbejdede, men fandt dem i et andet klinikrum. [Klinikassistenten] virkede irriteret på ham og kom umiddelbart efter ind i hans klinikrum og råbte og snerrede ad ham. Han forsøgte at få hende til at slappe af og gik hen mod hende, mens hun trådte tilbage og ville have afstand som følge af coronasituationen. Han ville lægge sin hånd på hendes skulder eller arm, men hun vred sig fri og løb ud af rummet. Han var hverken vred eller knyttede sin hånd, da han gik hen mod hende. Kort efter kom [klinikchefen]

ind til ham og fortalte, at [klinikassistenten] var brudt sammen ovenpå, og at hun havde sagt, at han havde trueet hende. Han fortalte [klinikchefen], hvad der var sket. Senere på dagen talte han på ny med [klinikchefen] og fik en advarsel for det passerede, hvilket han ikke forstod.

[Klinikassistenten] har forklaret, at hun gennem længere tid havde haft problemer med [tandplejeren] da han tog rengjorte instrumenter fra hendes klinikrum frem for at fylde sit eget klinikrum op med rengjorte instrumenter. Hun havde påtalt det over for ham et par gange. Den 16. juni 2020 tog han på ny rengjorte instrumenter fra et af hendes rum og kom samtidig med en bemærkning, som hun opfattede som en kritik af hende i overværelse af [klinikejeren], der var til stede i klinikrummet. Hun var skuffet over hans adfærd og gik kort efter hen til hans klinikrum for at få rensset luften mellem dem. Hun var ikke vred, da hun trådte ind i rummet, og nåede knapt nok at sige noget, før han så meget arrig ud og gik hen mod hende med knyttet hæve og sagde ”Nu skal jeg sige dig en ting”. Hans knyttede næve var meget tæt på hendes ansigt, og hun var slet ikke i tvivl om, at han ville slå hende. Hun blev meget bange og løb ud af rummet, mens hun råbte, at han ikke skulle true eller slå hende. Hun løb op på etagen ovenover, og [klinikejeren] løb vist nok efter hende. Bagefter tog [klinikchefen] sig af hende, men hun havde svært ved at tale sammenhængende om episoden. Den følgende dag fik hun i telefonen fortalt [klinikejeren] mere sammenhængende om episoden, herunder at [tandplejeren] ville slå hende. Hun havde det meget dårligt og var sygemeldt i omkring 4 uger med koncentrationsbesvær og jævnlige sammenbrud.

[Klinikejeren] har forklaret, at han inde fra sit klinikrum hørte [klinikassistenten] råbe ”Du skal ikke true mig”. Det lød så alvorligt, at han forlod den patient, han var i gang med at behandle, og fulgte efter hende til etagen ovenpå, hvor han kunne se, at hun var rødt og grådkvalt. Han bad [klinikchefen] om at tage sig af hende, da han skulle tilbage til sin patient. Det var først dagen efter, at han fik talt i telefon med [klinikassistenten] om episoden, som viste sig at være mere alvorlig, end han først troede. Hun fortalte bl.a., at [tandplejeren] ville slå hende.

[Klinikchefen] har forklaret, at [klinikassistenten] var brudt fuldstændig sammen og havde svært ved at tale sammenhængende, da hun blev bedt af [klinikejeren] om at tage sig af hende. [Klinikassistenten] fortalte, at [tandplejeren] havde truet hende, og at hun ville hjem, da hun ikke turde være på klinikken.

Det er opmandens opfattelse, at det på baggrund af de afgivne forklaringer må lægges til grund for sagens afgørelse, at [tandplejeren] har udvist en adfærd, som [klinikassistenten] med rette har kunnet opfatte som fysisk truende. Hendes forklaring om episoden har været detaljeret og troværdig, og forklaringen er understøttet af [klinikejerens] og [klinikchefens] forklaringer om hendes reaktion i umiddelbar forlængelse af episoden. Forklaringen er tillige understøttet af, at hun var sygemeldt med koncentrationsbesvær og jævnlig sammenbrud i omkring 4 uger i forlængelse af episoden. Det er efter opmandens opfattelse ikke sandsynligt, at [klinikassistenten] ville have reageret som forklaret af [klinikejeren] og [klinikchefen] og efterfølgende ville have været sygemeldt i omkring 4 uger, hvis episoden var foregået som forklaret af [tandplejeren].

Spørgsmålet er herefter, om den udviste adfærd udgjorde en så grov misligholdelse af ansættelsesforholdet, at den kunne berettige en bortvisning. Udgangspunktet for denne vurdering er, at en medarbejder har pligt til at udvise den fornødne respekt over for sine kolleger, og at en arbejdsgiver har ret og pligt til at reagere over for en medarbejder, der udviser manglende respekt over for en kollega. Den adfærd, som [tandplejeren] udviste over for [klinikassistenten], havde en grænseoverskridende karakter og fremkaldte en kraftig reaktion hos hende. Adfærden udgjorde efter opmandens opfattelse et groft brud på pligten til at udvise respekt over for sine kolleger. Opmanden lægger herved også vægt på, at adfærden blev udvist i arbejdstiden og på en mindre arbejdsplads, der er præget af nære arbejds- og samarbejdsrelationer mellem kollegerne.

Tandlægeklinikken reagerede samme dag, som episoden fandt sted, ved at give [tandplejeren] en advarsel. Advarslen var efter det oplyste udformet af [klinikchefen]

uden direkte dialog med [klinikeieren], som var travlt optaget af patienter, og som underskrev advarslen i en pause mellem to patienter. [Klinikchefen] har forklaret, at hun – efter telefonisk kontakt med Tandlægeforeningen lige før lukketid – mente, at der burde reageres straks på episoden, og at det var hende som personligt gav advarslen til [tandpleieren]. Som også erkendt af [klinikeieren] blev der imidlertid reageret for hurtigt på episoden, da der endnu ikke forelå et fuldt oplyst grundlag. [Klinikeieren] har forklaret, at det efter hans telefonsamtale med [klinikassistenten] den 17. juni 2020 stod klart for ham, at episoden havde en mere alvorlig og uacceptabel karakter end først antaget. Det var efter opmandens opfattelse berettiget, at [klinikeieren] på denne baggrund valgte at bortvise [tandpleieren] den 17. juni 2020. Opmanden lægger herved også vægt på, at det ved advarslen måtte have stået klart for [tandpleieren], at tandlægeklinikken så med alvor på episoden, og at bortvisningen fandt sted allerede den følgende dag.

Det er herefter ikke nødvendigt at tage stilling til, om [tandpleieren] udeblev fra arbejdet uden lovlig grund, og om det i givet fald kunne begrunde en bortvisning.

På den anførte baggrund tilkendegav opmanden, at en kendelse i sagen ville falde ud til en frifindelse af indklagede for de nedlagte påstande.

5. Sagens afslutning

Parterne tog tilkendegivelsen til efterretning og var enige om at afslutte sagen i overensstemmelse hermed, jf. arbejdsretslovens § 28, stk. 4.

Hver part bærer egne omkostninger ved sagens behandling og halvdelen af udgiften til opmanden.

Jens Kristiansen